

Arrest

nr. 349 636 van 1 juli 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
Redingenstraat 29
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van staatloze nationaliteit te zijn, op 15 december 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 november 2025 waarbij zijn aanvraag om toelating tot verblijf wegens staatloosheid niet in overweging genomen wordt.

Gezien titel *Ib/s*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 augustus 2002 komt de verzoeker in België aan. Op 20 augustus 2002 dient hij een eerste verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 22 augustus 2002 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Na beroep neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 22 oktober 2002 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Bij arrest van 5 december 2003 verwerpt de Raad van State het beroep tegen deze beslissing.

1.3. Op 8 juli 2003 dient de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

Op 15 april 2005 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 31 mei 2005 dient de verzoeker een nieuwe aanvraag op dezelfde grond in. Op 30 oktober 2007 wordt deze aanvraag zonder voorwerp verklaard.

1.4. Op 4 december 2009 dient de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Op 9 februari 2010 wordt beslist deze aanvraag niet in overweging te nemen.

1.5. Op 11 maart 2013 dient de verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 28 mei 2013 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 111.415 van 8 oktober 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.6. Op 3 juli 2013 dient de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Op 23 oktober 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.7. Tussen 2012 en 2016 loopt de verzoeker verschillende correctionele veroordelingen op.

1.8. Op 29 juni 2017 wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, samen met een inreisverbod van 8 jaar.

1.9. Op 17 oktober 2017 dient de verzoeker een verzoek tot erkenning als staatloze in. Bij vonnis van 16 mei 2022 erkent de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel, familierechtbank, de verzoeker als staatloze in de zin van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van staatlozen, ondertekend te New York op 28 september 1954.

1.10. Op 2 juni 2023 wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit bevel wordt herbevestigd op 2 juli 2023, 2 april 2024, 14 april 2024 en 19 december 2024.

1.11. Op 25 juli 2025 dient de verzoeker een aanvraag om toelating tot verblijf wegens staatloosheid in toepassing van artikel 57/38 van de vreemdelingenwet in.

1.12. Op 13 november 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie om de aanvraag niet in overweging te nemen in toepassing van artikel 57/40 van de vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT NIET IN OVERWEGINGNAME VAN DE AANVRAAG

Mijnheer

naam : G.

voornaam : V.

geboortedatum : [...].07.1981

geboorteplaats: Buka

nationaliteit : Bhutan

Krachtens artikel 57/40, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet), wordt de uw aanvraag om toelating tot verblijf wegens staatloosheid niet in overweging genomen, om volgende redenen:

Op 25.07.2025 diende u in toepassing van artikel 57/38, van de wet, bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag om toelating tot verblijf wegens staatloosheid in. In het kader van deze aanvraag legde u volgende documenten voor: een vonnis van de familierechtbank te Brussel d.d. 16.05.2022 waarin u als staatloze erkend wordt. In het kader van uw aanvraag verklaarde u geboren te zijn op 20.07.1981 te Buka, Bhutan en etnisch Nepalees te zijn.

U verklaarde staatloos te zijn en werd op 16.05.2022 als staatloze erkend door de familierechtbank te Brussel. U legt als bewijs daarvan het vonnis van de rechtbank d.d. 16.05.2022 neer.

In toepassing van artikel 57/40 kan de DVZ een aanvraag om toelating tot verblijf wegens staatloosheid niet in overweging nemen indien de verzoeker kennelijk niet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 57/37 van de wet voldoet.

Artikel 57/37 van de wet bepaalt immers dat de verzoeker om een toelating tot verblijf wegens staatloosheid zijn of haar identiteit en herkomst moet kunnen aantonen. Dit kan in toepassing van artikel 57/37 aan de hand

van paspoorten, identiteitsdocumenten, geboorteakten of andere documenten waaruit dit afdoende blijkt. DVZ merkt echter op dat u in het kader van huidige aanvraag geen enkel document heeft voorgelegd dat als bewijs van uw identiteit kan dienstdoen. Daarnaast bent u bij de DVZ zowel gekend als G. V. °[...].07.1981 met nationaliteit Bhutan, G. V. °[...].07.1981 met nationaliteit Onbepaald, G. V. °[...].08.1981 met nationaliteit India, G. B., 20.07.1980 nationaliteit Bhutan, G.V. °[...].08.1981 met nationaliteit Nepal, G. V. °[...].01.1981 met nationaliteit Bhutan en V. G. °[...].07.1981 met nationaliteit Bhutan.

Bovendien blijkt uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr. 111415) van 08.10.2013 dat de RVV van oordeel was dat u uw identiteit niet voldoende aantoonst. Hierover stelt de RVV immers: "De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker nalaat zijn waarachtige identiteit aan te tonen en hiervoor geen verklaring geeft. Hij blijft bij boutte beweringen." Hieruit blijkt dan ook dat de RVV van oordeel was dat u uw identiteit niet kon aantonen. Op basis van de door u neergelegde stukken kan derhalve niet met zekerheid vastgesteld worden wat uw identiteit en herkomst is. Gezien u geen klaarheid kan scheppen over uw identiteit en herkomst, voldoet u niet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 57/37 van de wet. Hoewel de DVZ vaststelt dat u op heden voldoet aan de definitie van artikel 1 van de Conventie van New York van 28 september 1954 betreffende de status van staatlozen en u als staatloze erkend bent door de rechtbank van Brussel bij vonnis van 16.05.2022, staat het in toepassing van artikel 57/37 vast dat de verzoeker om een verblijf op basis van de staatloosheid ook zijn identiteit en herkomst moet aantonen. Gezien u geen bewijs levert van uw identiteit en herkomst, voldoet u niet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 57/37.

Bovendien staat het op basis van het geheel van alle informatie in uw administratief dossier vast dat u kennelijk niet aan de voorwaarden, zoals bepaald in artikel 57/37, voldoet. DVZ wijst er immers op dat artikel 57/37 van de wet als voorwaarde voor de toelating tot verblijf wegens staatloosheid stelt dat de verzoeker geen gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid mag vormen. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat u op 25.02.2015 door de correctionele rechtbank van Leuven werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden en een geldboete van 300 euro voor diefstal, opzettelijke slagen en verwondingen en onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk. Op 16/03/2015 werd u opnieuw veroordeeld, ditmaal door de correctionele rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van twee maanden en een geldboete van 600 euro voor heling van voorwerpen door middel van een misdaad of wanbedrijf. Vervolgens werd u op 08/01/2016 voor een derde keer veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van vier maanden en een geldboete van 180 euro voor diefstal en een gevangenisstraf van drie maanden voor feiten met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

DVZ kan derhalve niet anders dan vaststellen dat u herhaaldelijk misdrijven heeft gepleegd. Bovendien hebben eerdere veroordelingen u er niet van weerhouden om te volharden in uw criminele ingesteldheid. U blijft recidiveren. DVZ kan hieruit dan ook slechts opmaken dat u een gevaar vormt voor de openbare orde. Gezien uw herhaaldelijke veroordelingen, kan het geenszins worden uitgesloten dat u in de toekomst nieuwe feiten van openbare orde zal plegen. Bijgevolg is de DVZ van oordeel dat u een reëel gevaar voor de openbare orde vormt. U pleegde immers feiten van openbare orde die voor de DVZ voldoende ernstig zijn om te oordelen dat uw gedrag een mogelijke bedreiging voor de openbare orde vormt. Het staat bijgevolg vast dat u niet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 57/37 van de wet voldoet.

Volledigheidshalve wijzen we erop dat u geen adres van effectieve verblijfplaats in België vermeldde aangezien u geen verblijfplaats in België zou hebben.

Op basis van het geheel van bovenstaande elementen staat het vast dat u kennelijk niet aan de voorwaarden, zoals bepaald in artikel 57/37, voldoet. U slaagde er niet uw identiteit en herkomst aan te tonen en pleegde feiten van openbare orde waardoor kan vastgesteld worden dat u een gevaar vormt voor de openbare orde.

Derhalve wordt uw aanvraag om verblijf wegens staatloosheid niet in overweging genomen in toepassing van artikel 57/40 van de wet. Bijgevolg staat vast dat de minister of zijn gemachtigde de aanvraag om toelating tot verblijf wegens staatloosheid, in toepassing van artikel 57/40, niet in overweging neemt."

2. Rechtspleging

Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, § 3 bepaald wordt dat:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing

waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing."

De huidige zaak werd behandeld op de terechtzitting van 20 mei 2026. Alle rechtsregels waar in dit arrest wordt gewezen, moeten worden gelezen zoals ze op dat ogenblik van kracht waren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Meer bepaald is verzoeker van oordeel dat verweerder:

*Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens
Het zorgvuldigheidsbeginsel,
Het motiveringsbeginsel,
Het redelijkheidsbeginsel schendt.*

B. Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

1. Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang is van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten vrijheden van anderen.

Dat volgens het Hof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.

Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.v.V., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van state, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v. St., 1992, z.p.).

Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52),

Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de Fair Balance toets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2. Verweerder heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé en familieleven in hoofde van verzoeker.

Verzoeker meent dat er sprake is van een onevenwicht en wel omwille van volgende reden:

Verzoeker -verblijft al sinds 2002 in België, dit is welgeteld al 23 jaar. Hij heeft al de nodige démarches gedaan om staatloos te bekomen.

C. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest no 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest no 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest no 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest no 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest no 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2. *Hierboven werd reeds uiteengezet dat verweerster, ten onrechte geen rekening houdt met de situatie van verzoeker.*

DVZ verwijst in de beslissing naar twijfel over zijn identiteit, gebaseerd op oude informatie van het CGVS en op een advies van het Openbaar Ministerie dat dateert van v66r 2022. Deze twijfel is echter niet nieuw en werd reeds volledig onderzocht en beoordeeld door de rechtbank tijdens zijn staatloosheidsprocedure. De rechtbank heeft in het vonnis uitdrukkelijk vastgesteld dat, ondanks het negatieve advies van het Openbaar Ministerie en ondanks de twijfel van zowel DVZ als CGVS, verzoeker voldoende elementen heeft voorgelegd om zijn identiteit en staatloosheid aannemelijk te maken. In het bijzonder verwijst het vonnis op pagina's 5 en 6 naar de documenten en verklaringen die de rechter overtuigden om hem als staatloze te erkennen.

Hoewel DVZ dezelfde twijfel nu opnieuw opwerpt, kan een administratieve overheid niet zomaar afwijken van een recent rechterlijk oordeel dat gebaseerd is op precies dezelfde informatie. De identiteitstwijfel werd al beoordeeld en verworpen door de rechter, en DVZ brengt geen enkel nieuw element aan dat deze beoordeling zou ondergraven. Daarom is de motivering van DVZ in strijd met de zorgvuldigheidsplicht.

DVZ verwijst naar drie correctionele veroordelingen die dateren uit de periode 2015—2016. Deze feiten zijn vandaag bijna tien jaar oud.

De wet en de rechtspraak vereisen dat een weigering op basis van openbare orde moet steunen op een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging. Oude veroordelingen zonder recente feiten kunnen dit criterium niet vervullen,

Verzoeker heeft sindsdien geen nieuwe strafbare feiten gepleegd en zijn gedrag was de afgelopen jaren stabiel. DVZ houdt hiermee geen rekening en voert een louter historische beoordeling door, wat onwettig is.

DVZ stelt dat er geen verblijfsadres is vermeld. Dit is geen materiële reden om verblijf definitief te weigeren, maar een element dat eenvoudig kan worden rechtgezet door een referentieadres of een nieuw verblijfsadres voor te leggen.

3. *Verweerster heeft in strijd met het zorgvuldigheidbeginsel nagelaten om dit alles in rekening te*

D. De motiveringsplicht

1. *Verder moet de gemachtigde zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze motiveren (R.v.V., arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012).*

2. *De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven.*

Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

E. Schending van het redelijkheidsbeginsel

1. *Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.*

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen -noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. no 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest no 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 23. in fine en RN.V, arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2. Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog over te gaan tot de aflevering Van het bevel om het grondgebied te verlaten,".

3.2.1. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de motieven van de bestreden beslissing, betreft zijn kritiek de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schendingen worden onderzocht in het licht van de artikelen 57/37, 57/39 en 57/40 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 57/37 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vreemdeling verkrijgt een toelating tot verblijf wegens staatloosheid indien hij voldoet aan de volgende voorwaarden:

1° hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954 betreffende de Status van Staatlozen;

2° hij toont zijn identiteit en herkomst aan;

3° hij heeft buiten zijn wil zijn nationaliteit verloren of nooit over een nationaliteit beschikt;

4° hij kan geen nationaliteit van een andere Staat verwerven of herkrijgen;

5° hij heeft of kan geen wettige en duurzame verblijfstitel verkrijgen in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben en tot dewelke hij effectief toegelaten zou worden;

6° hij vormt geen gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Artikel 57/39 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij de indiening van de aanvraag komt het aan de vreemdeling toe om aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden bepaald in artikel 57/37. De vreemdeling brengt hiervoor alle nodige elementen aan. De met het onderzoek van de aanvraag belaste instanties werken samen met de vreemdeling voor de vaststelling van de relevante elementen van de aanvraag. De met het onderzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van de aanvraag te beoordelen."

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de vreemdeling en alle documentatie in zijn bezit over zijn identiteit, herkomst, eerdere nationaliteiten(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf of waarmee hij een band heeft, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten, en de redenen die tot zijn staatloosheid hebben geleid."

Artikel 57/40 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde neemt de aanvraag niet in overweging in de volgende gevallen: (...)

3° de vreemdeling voldoet kennelijk niet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 57/37; (...)".

3.2.2. Kernpunt van verzoekers betoog is dat hij bij vonnis van 16 mei 2022 door de Nederlandstalige familierechtbank te Brussel als staatloze werd erkend, dat de twijfel over zijn identiteit door deze rechtbank reeds werd onderzocht en beoordeeld, en dat de gemachtigde niet van dit rechterlijk oordeel kan afwijken zonder enig nieuw element aan te brengen.

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoeker bij vonnis van 16 mei 2022 van de familierechtbank te Brussel als staatloze wordt erkend. De gemachtigde stelt integendeel uitdrukkelijk vast dat verzoeker op heden voldoet aan de definitie van artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954 betreffende de status van staatlozen. Het gezag van gewijsde van dit vonnis wordt in de bestreden beslissing dus gerespecteerd.

Uit de hierboven geciteerde wetsbepalingen blijkt dat artikel 57/37 van de vreemdelingenwet voorziet in cumulatieve voorwaarden om een toelating tot verblijf wegens staatloosheid te verkrijgen. De voorwaarde dat de vreemdeling voldoet aan artikel 1 van het Verdrag van New York (artikel 57/37, 1°) en de voorwaarde dat hij zijn identiteit en herkomst aantoont (artikel 57/37, 2°, van de vreemdelingenwet) zijn onderscheiden voorwaarden. In de mate dat verzoeker betoogt dat de erkenning als staatloze door de familierechtbank impliceert dat *ipso facto* ook de voorwaarde van artikel 57/37, 2°, van de vreemdelingenwet vervuld is, kan de Raad dit betoog niet bijtreden (zie GwH nr. 1/2012 van 11 januari 2012; HvC nr. C.13.0042.F van 27 mei 2016; HvC 27 september 2007, R.W. 2009-2010, nr. 21, 873; HvC 6 juni 2008, R.W. 2010-2011, nr. 26, 1086).

In de memorie van toelichting in de voorbereidende werken kan hieromtrent het volgende worden gelezen:

"Indien de vreemdeling beschikt over een uitspraak van de familierechtbank op grond waarvan hij erkend wordt als staatloze, zal hij dit moeten voegen bij de aanvraag wegens staatloosheid. Bij de beoordeling of de vreemdeling valt onder het Staatlozenverdrag, zal het gezag van gewijsde van de uitspraak van de familierechtbank worden gerespecteerd. (...) Bovendien zullen de gemachtigde van de minister en de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen ook systematisch de overige voorwaarden van de procedure staatloosheid moeten onderzoeken. Zelfs indien de persoon valt onder het toepassingsgebied van het Staatlozenverdrag, al dan niet na het voorleggen van een vonnis, zal zijn verblijf nog kunnen worden geweigerd indien hij niet voldoet aan deze andere voorwaarden." (Memorie van toelichting bij Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de aanvraag om toelating tot verblijf wegens staatloosheid, *Parl.St.* Kamer, 2022-23, doc. nr. 55-3600/001, p. 12-13).

Vervolgens moet worden nagegaan wat de familierechtbank in het vonnis van 16 mei 2022 heeft beoordeeld. De familierechtbank onderzoekt of verzoeker voldoet aan artikel 1.1 van het Verdrag van New York, met name of hij een persoon is die door geen enkele staat, krachtens diens wetgeving, als onderdaan wordt beschouwd. De rechtbank beperkt dit onderzoek tot Bhutan en Nepal, de landen waarmee de verzoeker enige aanknoping blijkt te hebben. Zij stelt vast dat noch Bhutan, noch Nepal de identiteit en de nationaliteit van verzoeker kunnen bevestigen, dat zijn voorgehouden levensloop chronologisch verenigbaar is met de gedocumenteerde problematiek van etnische Nepalezen uit Bhutan en dat bijgevolg geen enkele staat waarmee hij een band vertoont, hem als onderdaan beschouwt. Op die grondslag erkent de rechtbank verzoeker als staatloze.

De familierechtbank heeft zich daarmee uitgesproken over de voorwaarde van artikel 57/37, 1°, van de vreemdelingenwet. Zij heeft geen uitspraak gedaan over de vraag of de verzoeker zijn identiteit en herkomst aantoont in de zin van artikel 57/37, 2°, van de vreemdelingenwet. De vaststelling dat geen enkele staat de identiteit en de nationaliteit van verzoeker kan bevestigen, draagt de erkenning als staatloze, maar houdt geen vaststelling in van wie verzoeker is of waar hij vandaan komt. Het vonnis vermeldt overigens zelf het negatieve advies van het openbaar ministerie, dat wijst op de vele tegenstrijdigheden en het gebrek aan objectieve bewijselementen, en spreekt zich over de waarachtige identiteit van verzoeker niet uit. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, houdt de vaststelling in de bestreden beslissing dat de verzoeker de voorwaarde van artikel 57/37, 2°, van de vreemdelingenwet kennelijk niet vervult, dan ook geen afwijking in van het vonnis van 16 mei 2022 van de familierechtbank te Brussel, noch een schending van het gezag van gewijsde ervan.

3.2.3. Vervolgens moet worden onderzocht of de gemachtigde op grond van de gegevens van het administratief dossier in redelijkheid kon vaststellen dat verzoeker kennelijk niet voldoet aan de voorwaarde van artikel 57/37, 2°, van de vreemdelingenwet.

Krachtens artikel 57/39 van de vreemdelingenwet komt het aan de vreemdeling toe om aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 57/37 van de vreemdelingenwet. De elementen die hij hiervoor kan aanbrengen omvatten onder meer zijn verklaringen en alle documentatie in zijn bezit over zijn identiteit en herkomst. Het aantonen van identiteit en herkomst vereist dus niet noodzakelijk officiële identiteitsdocumenten. Het vereist wel dat de aangebrachte elementen, in hun geheel beschouwd, toelaten om de identiteit en de herkomst van de vreemdeling vast te stellen.

Verzoeker heeft bij zijn aanvraag, naast het vonnis van de familierechtbank, geen enkel document voorgelegd dat als bewijs van zijn identiteit kan dienen. Hij betwist dit niet. Zijn aanvraag steunt aldus uitsluitend op zijn eigen verklaringen.

Uit het administratief dossier blijkt dat deze verklaringen onderling tegenstrijdig zijn. Verzoeker is bij de overheden gekend onder 7 verschillende combinaties van naam, geboortedatum en nationaliteit, waarbij als nationaliteit achtereenvolgens Bhutan, onbepaald, India en Nepal werd opgegeven. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de verklaringen van verzoeker over zijn herkomst worden tegengesproken door de autoriteiten van het land waaruit hij verklaart afkomstig te zijn. De Bhutanese ambassade deelde op 15 mei 2017 mee dat uit de verklaringen van verzoeker niet kan worden afgeleid dat hij een onderdaan van Bhutan is en dat het dorp Buka, waar hij verklaart geboren te zijn en gewoond te hebben, in Bhutan niet bestaat. Op 4 maart 2025 bevestigde de Bhutanese ambassade dat zij bij gebreke aan enige documentatie niet in staat is de beweringen van verzoeker te verifiëren. Daarnaast werd reeds in het kader van de asielprocedure van verzoeker, afgesloten met de beslissing van de commissaris-generaal van 22 oktober 2002 en het arrest van de Raad van State van 5 december 2003, vastgesteld dat zijn voorgehouden Bhutanese nationaliteit niet geloofwaardig is.

De eigen verklaringen van verzoeker, het enige element waarop zijn aanvraag steunt, zijn dus onderling tegenstrijdig, worden tegengesproken door de autoriteiten van het beweerde herkomstland en werden reeds eerder definitief ongeloofwaardig bevonden. Daargelaten de vraag of een vreemdeling zijn identiteit en herkomst kan aantonen aan de hand van louter verklaringen, kunnen verklaringen die deze gebreken vertonen daartoe alleszins niet volstaan. Op grond van deze gegevens kon de gemachtigde in redelijkheid vaststellen dat verzoeker zijn identiteit en herkomst niet aantoonde en dat hij kennelijk niet voldoet aan de voorwaarde van artikel 57/37, 2°, van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanvoert dat de gemachtigde geen enkel nieuw element aanbrengt ten opzichte van de gerechtelijke procedure, mist zijn kritiek juridische grondslag. De gemachtigde diende geen nieuw element aan te brengen, aangezien hij een andere voorwaarde beoordeelt dan de familierechtbank, zoals hierboven uiteengezet. Het gegeven dat de gemachtigde zich daarbij steunt op elementen die ook in de gerechtelijke procedure voorlagen, doet hieraan geen afbreuk: die elementen werden door de familierechtbank niet beoordeeld in het licht van artikel 57/37, 2°, van de vreemdelingenwet, dat in die procedure niet aan de orde was.

3.2.4. Aangezien de voorwaarden van artikel 57/37 van de vreemdelingenwet cumulatief zijn, volstaat de vaststelling dat de verzoeker kennelijk niet voldoet aan de voorwaarde van artikel 57/37, 2°, van de vreemdelingenwet om de beslissing tot niet-inoverwegingname op grond van artikel 57/40, 3°, van de vreemdelingenwet te dragen. De kritiek die verzoeker richt tegen het motief inzake het gevaar voor de openbare orde (artikel 57/37, 6°, van de vreemdelingenwet), met name dat de veroordelingen dateren van 2015 en 2016 en geen actuele bedreiging kunnen schragen, is bijgevolg gericht tegen een overtoollig motief.

Zelfs indien deze kritiek gegrond zou zijn, kan zij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die door het motief inzake artikel 57/37, 2°, van de vreemdelingenwet zelfstandig wordt gedragen. Dit onderdeel van het middel is niet dienstig.

Hetzelfde geldt voor de kritiek op het motief dat verzoeker geen adres van effectieve verblijfplaats vermeldde. Dit motief werd in de bestreden beslissing slechts volledigheidshalve aangehaald en draagt de beslissing niet.

3.2.5. Verzoeker voert verder de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij betoogt dat geen afdoende afweging werd gemaakt tussen de bescherming van de openbare orde en zijn recht op een privé- en familieleven, en wijst erop dat hij sinds 2002 in België verblijft.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De bestreden beslissing houdt in dat de aanvraag om toelating tot verblijf wegens staatloosheid niet in overweging wordt genomen. Zij houdt geen verwijderingsmaatregel in en verplicht de verzoeker niet om het grondgebied te verlaten. De rechtspraak waarop verzoeker zich beroept, betreft de afweging die moet worden gemaakt bij verwijderingsmaatregelen en is hier niet aan de orde.

In zoverre het betoog van verzoeker zo moet worden begrepen dat de weigering om hem tot verblijf toe te laten op zich een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt, wijst de Raad erop dat dit artikel geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de verblijfskeuze van een vreemdeling op zijn grondgebied te aanvaarden. Verzoeker beperkt zich tot de vaststelling dat hij sinds 2002 in België verblijft en dat hij de nodige stappen heeft gezet om als staatloze te worden erkend. Hij brengt geen enkel concreet element aan over een gezinsleven in België, noch over de aard en de intensiteit van zijn sociale bindingen die een beschermenswaardig privéleven zouden uitmaken. De loutere duur van het verblijf, dat bovendien nooit door enige verblijfstitel werd gedekt, volstaat daartoe niet. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.6. Waar verzoeker ten slotte aanvoert dat op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld "*door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog over te gaan tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten*", brengt de Raad in herinnering dat het voorwerp van het voorliggende beroep de beslissing van 13 november 2025 tot niet-inoverwegingname van de aanvraag om toelating tot verblijf wegens staatloosheid is. Deze beslissing houdt geen bevel om het grondgebied te verlaten in. In zoverre dit onderdeel van het middel gericht is tegen een bevel om het grondgebied te verlaten, mist het voorwerp. Voor het overige toont verzoeker, gelet op wat voorafgaat, niet aan dat de verhouding tussen de motieven en het dispositief van de bestreden beslissing volkomen ontbreekt.

3.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, in het licht van de artikelen 57/37, 57/39 en 57/40 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 8 van het EVRM of van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT